

# KVINDEBLADET

## • HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFØRENINGER.

Nr. 47.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre  
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer  
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 20. November 1892.

V. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i  
Bladets Forsendelse bedes indgivet til  
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

### De finske Kvinder.

Det synes, som om Kvinderne i Finland er mere med i sociale Spørgsmaal end de øvrige Landes Kvinder i Evropa. Hvem husker ikke de mange udmærkede finske Kvinder, der deltager i Forhandlingerne om Kvindens Stilling ved Kvindesagsmøder her i København.

Det var ikke blot begavede Talere, klart tænkende Mennesker med varm Følelse for Sandhed og Retfærdighed, men det var frem for alt praktiske Folk, der havde vidst med Ihærdighed og Udholdenhed at virkeliggøre deres Idealer.

Man tænke paa Alli Tryggs „Folkepalads“, der i ganske kort Tid rejstes i Helsingfors, med god Mad og hyggelige Sale for de mange Arbejdere, der daglig søger det.

Kvindelige Læger har praktiseret der i mange Aar, Skoler med Fællesundervisning, Haandværkerskoler og lærde Skoler samt Højskoler udfolder en stor Virksomhed, og i alle disse Institutioner er det Kvinderne, der er de mest fremragende. Saa godt som alle disse Kvinder er Afholdsfolk, saa man ser, at denne Sag tager ikke Friskheden eller Livligheden bort, tvært imod synes den at forøge Arbejdskraften. Kommer disse finske Kvindesagsvenner her til Danmark og taler om forskellige Spørgsmaal, saa fejler det aldrig, at de ogsaa alle som én taler for Afholdssagen, det er for dem den Understrøm, der bærer de store Sager frem. Selvbeherskelse og Ædruelighed, mener de, er de rent elementære Forudsætninger til at blive i Stand til at udrette noget for andre Mennesker.

Men hvor der er Liv og Bevægelse, der følger ogsaa Strid. Kvindeforeningen i Fin-

land har i denne Tid delt sig, og ud af den gamle har der svunget sig en ny Fugl Fønix, uden at den gamle derfor er bleven til en Askehob.

Sagen er den, at Finsk Kvindeforening ønskede ikke Mænd indenfor sine Rækker, hvorimod den ny Forening, som kalder sig *Unionen*, Kvindesaksforbund i Finland, optager baade Mænd og Kvinder. Rimeligvis har der været meget andet dem indbyrdes imellem, som vi, der er fremmede, ikke kan have nogen Mening om. Som Gæster hos os har de alle vundet vor Sympati og Interesse, men vi kan godt forstaa, at under et Samarbejde paa nært Hold, hvor det gælder om at optage et praktisk Arbejde, kan der let blive Uenighed om den Taktik, der skal følges, saa man heller maa dele sig om Arbejdet. Der er sikkert nok Plads til begge Foreninger, og Arbejdet bliver derved vel mere fyldigt.

Det er vist nok ikke vore Læsere ubekendt, at der i Finland førtes en alvorlig Debat i Dagbladene, som endte med, at 20 af de mere fremragende Kvinder skilse sig ud af den gamle Forening, og til dem sluttede der sig en hel Del andre Mænd og Kvinder. De udtraadte gav til Grund, at i en Forening, som skrev Humanitet og Frihed, og hvis Styrelse bandt og trykkede sine Medlemmer med aristokratisk Fornemhed, i den vilde man ikke være.

*Unionens Bestyrelse* bestaar af: Frøken L. Hagman, Formand, Professor O. E. Tuudeer, Viceformand, Frøken H. Westermarck, Sekretær, Fru E. Nordqvist, Kasserer, Dr. Frkn. R. Heikel, Frkn. F. Palmén, Dr. V. Vasenius. Og „*Unionen*“s Formaal er: Ved Samarbejde med Mænd og Kvinder at virke for Forbedring af Kvindens Opdragelse, Udvikelse af hendes Arbejdsomraade, samt at hæve Kvindens Stilling i Hjemmet og som

Borger, til Gavn for Samfundets sunde Udvikling. „*Unionen*“ haaber at danne Filialer rundt om i Landet.

Vi danske Kvinder ønsker den ny Forening til Lykke, idet vi ikke betragter dens Dannelse som en Splittelse, men kun som en mere fuldkommen Organisation og en Betingelse mere for et fyldigt Arbejde for Kvindesagen.

Vi glemmer ikke de finske Kvinders Besøg i København, og de staar alle højt i vore Øjne.  
*Johanne Meyer.*

### Vore Døtre.

Med de seneste Erfaringer (Sauvlet) for Øje maa vel enhver Tvivl om, at vi opdrager vore unge Døtre forkert, bortfalde.

De mange, som hidtil af tryk. Nemhed har slaaet sig til Ro med, at det Gamle dog alligevel vist nok var det bedste, — den gamle Methode med Fortielse, Uvidenhed lige indtil — plums — at disse opklækkede Uskyldigheder, laa i Rendestenen; disse mange, siger jeg, maa vel sagtens være vaagnede til Erkendelse af, at det muligt burde være klogere, fornuftigere og dertil nok saa forsvarligt overfor de Unge at varsko disse om, at der er en saadan Rendesten, og at den skyder sin muddrede Strøm lige langs med „Asfalten“ — Side om Side med denne!

Denne Gliden over vanskelige Spørgsmaal, denne Lukken de Unge ude fra Samtaler om de naturlige Ting, fremelsker just hos disse Videlystne en Higen efter at experimentere paa egen Haand.

Derfor disse Gademøder med medfølgende Usandheder og Fortielser — *Fortielser til Gengæld fra de unges Side!*

Med andre Ord, Mangel paa Fortrolighed mellem Forældre og Børn.

Her har vi igen et af vore mange Samfundsonder, en af de store Kræftbylder, som tærer paa dets Sundhed, aandeligt som legemligt, udadtil som indadtil.